ה"ח מנחות מח. שבת ד. ול"ע כי בעירובין לב: אמר

ב) ואמר מר ליתא בכת"י

ם [מתנה כנה היתנה בכנה י ודפו״ר, ול״ה ברש״ל. וכן בהמשך], ג) [בכמ״י: והאי

אישתכח], ד) [ע' תוס' זבחים עה: ד"ה איכא בן

שנה], **ה**) תוספתא דמעשר

שני פ״א הט״ו וע״שו,

מני פיז יטט ד נע ען, 1) [ויקרא כז, כז], 1) [עס ה, כה], ה) [עס עס, מו], ע) [עס יט, כא],

י) [נזיר: בבמדבר ו, יט. מלורע: בויקרא יד, יב],

ב) ובכוכום לא מ״אז.

ל) [בדפו"ר: וכל כבש בן שנה הוא], מ) [בדפו"ר:

(a,b) (b,c) (a,b) (a,b

ע"ח], פ) [שס נו ע"ב], 3) [בדפו"ר: יוכל], ק) [שס נה ע"ח], ר) [שס], ש) [שס

עה ע"ב], ס) [ער חום' נדה ע: ד"ה וסמיכה], (ער זכחים ו ע"ח.

וע"ע תוס' גיטין כח ע"ב

זע ע מוט גיטין כח ע כ: ד"ה והא ותוס' זבחים עד: ד"ה והא], ב) [מנחות ל

ע"ב], ג) [וע' היטיב חוס' מנחות לא: ד"ה דמייתי וכו' ותוס' חולין כג: ד"ה דאמר

ומצוה לישבו. ד) והוגה

ומנוה נישבן, ד) (הוגה ע"פ פסחים עג ע"א. ועיין מראה כהן], ה) [ב"ק קי ע"בן, ו) [ואם ד"ה חבין], ו) [ואם ד"ה מתא],

ה) וכ"ה בירושלמי מע"ש פ"ל ה"בו. ע) ונדל"ל

רש"ש, ועי׳ עלמו"ין,

דרבנן מחללין ואין מי

ניחא ליה לחבר מיחורא זוטא ולא ליעבד עם הארך איסורא רבה,

קם אבגדהוזחטמיי פ"ו מהלי פסולי המוקדשין הלי"ח: לםא י מיי פ״ן מהלי

מוסף רש"י

תהי בה. לשון מריח כמו בת תיהא דמס' ע"ז (סו:) כלומר מעיין ומחשב לדעת טעמו של דבר

מוסה תוספות

א. שלא בזמנו הקרב ב. כדאיתא בפסחים פ׳ האשה גבי שכח רבו מה אמר לו (דף פט.). ם. ג. דהוה ספיקא תקוני גברא ומשוח שמעון דאית ליה בפ׳ התערובות (זבחים עה.). ליטנ״ל. ד. כראיתא עוו.). ליטניית, דו. כו איונא בזבחים בשלהי כל התדיר (דף צא:). מוס' הרמ"ש. והיה צריך לדחוק לאוקמי כמ"ד לספלין . דפלוגתא דתנאי היא. מוס׳ לשנ"י. ה. דכיון דלא נאבד בזמנו הא אקרבוה רמתני׳ בתמימים עסקינן. ... ריטנ"ל, ו. ואח"כ הבריא בירושלמי ומפרש דבזכרים וכו'. מוס' הרא"ש. (ועי' מהרש"ל נסוכה). ח. והך ברייתא דהכא ע"כ רבנן היא. תוס׳ ט. בפלוגתיי דר"מ ורבנן. תוס' הרא"ש.

מתנותיהם ומתנות של שלמים דשלמים טעונין שתי מתנותש ובכור ומעשר מתנה אחתם ולא טיכול להקריבה אלא לריך להמתין עד שיתמומם ולא רצה לתרך שימתין לה עד שיתמומם ואו יאמר אם שלמים תהא מחולל על מעות הללו דנהי דקדשים קלים אינם מחוללים

היינו כל זמן שהם תמימים משום דמשמע ליה לרבי אושעיא הא דקתני זכרים עולות ונקבות זבחי שלמים הוי מיד שמלא הבהמה מלי למיעבד הכי בלא המתנה עד שיתמומם:

דבייתי נמי תודה. וא״ת ואמאי לריך להביא בהמה אחרת לתודה באותה עלמה שיעשה זבחי שלמים יתנה ויאמר אם אינה שלמים תהא תודה ואי משום המתנות הוו שוין ואי משום דלא שוו באכילתן דשלמים נאכלים לשני ימים ולילה אחדש ותודה ליום ולילהף ואין מביאין קדשים לבית הפסולש ע"כ האי תנא קסבר דמביאין מדקתני בסמוך פסח שלא בומנו שלמים ואע"ג דפסחא אינו נאכל אלא ליום ולילה ב ושלמים נאכלים לב׳ ימים ולילה אלמא לא חייש מן האכילה ג וי"ל משום דתודה בעי לחם וא"ת לייתי לחם ויתנה אם היא תודה הרי לחמה ואם היא שלמים תהא הלחם נדבה הא אין לחם בא נדבה וחולין בעזרה הוא כדאמרינן

בפרק התודה (מנחות דף פ:): ודילכא אשם הוא. ואם תאמר ויתנה באותן של שלמים

דהא שוו במתנות ואי משום סמיכה דשלמים טעונין סמיכה ואשם אין

טעון סמיכה הא סמיכה לא מעכבא ואי משום אכילה הא קסבר דמביאים קדשים לבית הפסול ויש לומר דאין להתנות אשם בשלמים שהרי שלמים טעונין נסכים ואשם אין טעון נסכים ואין לומר שיתנה לנסכים ויאמר אם היא שלמים מוטב ואם לאו יהו נסכי נדבה שהרי אין נסכי חובה ונסכי נדבה שוין שנסכי חובה לספלים ונסכי נדבה מולפן על גבי אישיסדים: ודילכוא אשם נזיר ואשם מצורע הוא. ואם תאמר אשם מצורע מיהא יתנה בשלמים שהרי שוין הן בנסכים ויש לומר דעיקר קושיא מאשם נזיר ואשם מלורע נקט אגב אשם נזיר עוד י"ל דבאשם מלורע איכא חששא אחרינא שלריך ליתן מדמו על בהונות מלורע והכא ליכא מלורע עוד אמר היים שמשון מקולי דאין לומר שיתנה אשם בשלמים דשמא היום או למחר ידע בעל האשם שנאבד האשם ויביא אחר תחתיו ולא ידע שנמצא ויהיה אותו שיביא חולין לעזרה משום דהוי אשם שנתכפרו

תהי בה ר' יוחגן ⁶וכי אומרים לו לאדם עמוד וחמא בשביל שתזכה אלא א"ר יוחגן

. ממתין לה עד שתומם ומייתי שתי בהמות ומתנה מאמר מר זכרים עולות דילמא תודה היא ידמייתי גמי תודה והא בעיא לחם ידמייתי נמי לחם ודילמא אשם הוא אשם בן שתי שנים יואישתכחי בן שנה ודילמא אשם מצורע הוא אשם נזיר הוא לא שכיחי ודילמא פסח הוא פסח בזמנו מזהר זהירי ביה או ושלא בזמנו שלמים הוא ודילמא בכור ומעשר נינהו 🐠 למאי הילכתא למיכלינהו במומן ההני נמי במומן מתאכלי אמר מר נקבות זבחי שלמים דילמא תודה היא ידמייתי תודה והא בעינן לחם ידמייתי נמי לחם ודילמא חמאת היא חמאת בת שנתה חואישתכח סבת שתי שנים ודילמא חמאת שעברה שנתה לא שכיח אשתכח בת שנתה מאי תניא חנניא כן חכינאי אומר עז בת שנתה לחמאת לחמאת סלקא דעתך אלא אמר אביי כחמאת ייכונסה לכיפה והיא מתה מאליה יתנו רבגן יאין לוקחים בהמה במעות מעשר שני^י ואם

הא דקתני זכרים עולות לא היא ולא דמיה קריבין בעודה תמימה אלא ממתין לה עד שתומם מום קבוע ויהא מותר לחללה ומייתי שתי בהמות חדא לעולה וחדא לשלמים ומתנה אם זו עולה תהא זו עולה תחתיה וחבירתה שלמי נדבה ואם זו שלמים תהא זו שלמים תחתיה וחבירתה עולת נדבה: דמייתי נמי סודה. ומתנה: ודילמה השם הוה. וליכה למימר דנייתי נמי אשם דאין אשם בא נדבה: ומשני אשם בן שתי שנים. דחשם גזילותי ומעילותי ושפחה מרופהש כתיב בהן איל והאי מתני׳ דאשתכח בן שנה וליכא לספוקי באשם: ודילמה השם נזיר הו השם מלורע. דכתיב בהו כבשי: בומנו. כל זמן שהוא ראוי לפסח: שלא בומנו. עבר זמנו: שלמים הוא. והא מייתי שלמים: למחי הלכחה. תירולה הוא כלומר למאי הילכתא אתית לספוקינהו בבכור ומעשר למיכלינהו במומו שספק בכור וספק מעשר נאכלין במומן לבעלים שהרי אין להם פדיון והני נמי לכשנפדו נאכלין במומן

בדמיה נאמר לו עמוד וחטא לחללה

מזיד בשביל שתזכה לתקן הקרבתה

של בהמה זו: אלא אמר רבי יוחנן.

ואוכלן בתורת בכור ומעשר שאין נשחטין באיטליז ואין נשקלין בליטרא י: תטאת כת שנתה. היא דכתיב (ויקרא ה) נקבה מן הנאן כשבה וכל O כשבה (בן שנה) [בת שנתה] היא: ואישתכח בת שתי שנים. ובהמה דמתניתין בבת שתי שנים עסקינן: עו בת שנתה לחטחת. לישנא דקרא (במדבר טו) לסימנא בעלמא נקט כלומר אם בת שנתה היא מקריבה חטאת: חטאת סלקא דעתך. דילמא לאו חטאת היא והיכי קריבה שותנאי נמי ליכא דחטאת לא קרבה נדבה: כחטאת כונסה לכיפה והיא מחה מאיליה. כדין חטאת שאינה ראויה ליקרב כגון חמש חטאות דאזלי למיתה (תמורה דף טו.): לכיפה. לאו דוהא או שמא כיפה היתה מתוקנת לכך: והיא מחה. שאין נותנין לה מזונות 0: אין לוקחין 0 בהמום במעום מעשר שני. חוץ לירושלים דכתיב (דברים יד) ולרת הכסף בידך ועוד שמא תכחיש בטורח הדרך: בשונג

תהי בה ר' יוחנן. בהא דרבי אושעיא: וכי אומרים נו לאדם

כו'. דכל בהמות מזבח אסור לחללה תמימה שנאמרי אם בבהמה

הטמאה ופדה בערכך ואמר מר (מנחות דף קא.) בבעלי מומין שנפדו

הכתוב מדבר יכול יופדו על מום עובר כו' וזה שבא לימלך ולחוב

הנהות הב"ח (א) גמ' למאי הילכתא. נ"ב עיין בובחים דף ט ע"ח : 12/151

הגהות מהר"ב רנשבורנ

אן גמ' ושלא בומנו שלמים

בעליו באחר (ולמיתה) [ולרעייה]ף אולא והשתא ניחא דלא מצי להקשות מידי אבל בעולה ליכא למיחש להא אם יביא עולה אחרת שהרי עולה בא נדבה: שלא בומנו הוי שלמים. וא״ת כיון דמוהר זהירי בפסח איך יבא לידי פסח שלא בומנוה וי"ל דלפעמים הפסח חולה ומפריש אחרי או שמא מיירי בפסח שנטמאו בעליו אי נמי כגון שהפריש שני פסחים לאחריות שעכשיו לא נקרב אלא אחד מהן ונשאר אחר זמנו: אשתכה בת שנתה מאי. אבל לעיל גבי אשם לא מלי למיבעי אשתכח בת שנים מאי לפי שנוכל לומר שיהיה מקנה ברעייה דכל שבחטאת מתה באשם רועה? ואם כן תרעה עד שתסתאב והדמים יהיו לקיין המזבח אבל בחטאת אין בה תקנה כלל ומשום הכי בעי גמרא ומאי תקנתיה וא"ת לעיל דקאמר זכרים עולות ליחוש דילמא שעירי רגלים וראשי חדשים שהם חטאות לבור והם זכרים וא"כ אמאי לא בעי גמרא לעיל כי הכא דילמא אטאות ל"ל דלהא ליכא למיאש דהא לב ב"ד מתנה עליהם שאם נאבדו יהיו חולין: אין דוקחין בחמה במעשר שני. פירש בקונטרס חוץ לירושלים משום דכתיב (דברים יד) ולרת הכסף בידך דהתורה הקפידה בכסף לורה ועוד שמא תכחיש בטורח הדרך ולא נהירא דהא דבעינן כסף צורה היינו דוקא דרך חילול כגון לקנות דבר שאינו אוכל שאו לריך לחזור ולמכור אבל במקח להוליך בהמה ולאוכלה בירושלים שרי ולא בעינא כסף צורה והכי נתי אמר בהגחל קמא (ב"ק דף 1:10) מי שיש לו מעות בכבל שאינם יוצאין בירושלים זבין בהמה בבבל וממטי לה בירושלים אלמא לא בעינן כסף צורה מיהו ללישנא דשמא תכחיש לא קשה כולי האי דאיכא למימר דיותר טוב לקנות בהמה ולהעלותה לירושלים ואע"ג שמתכחשת מטורח הדרך מלהביא המעות של בבל שאינם יולאים בירושלים אבל ללישנא דכסף צורה קשה טובא כדפרישית לכך נראה לר"י לפרש דהיינו טעמא דאין לוקחין בהמות כו' גזירה שמא יגדל עדרים עדרים והכי נמי אמרינן בפרק לולב הגזול (סוכה דף מ:0) דקאמר התם מעות מעשר שני מתחללין על בהמה חיה ועוף בין חיים בין שחוטים דברי ר' מאיר וחכמים אומרים על שחוטים מתחללין על חיין אין מתחללין ומסיק מחלוקת בזכרים אבל בנקבות דברי הכל אין מתחללין על חיין שמא יגדל מהם עדרים! ובזכרים פליגי אי גזרינן זכרים אטו נקבות אי לאיי דרבי מאיר לא גזר ורבנן גזרי והכא דקאמר אין לוקחין גזירה זכרים אטו נקבוח™ ואם חאמר כיון דטעמא הוי משום גזירה אמאי קאמר החסי לשון מתחללין דמשמע אפילו דיעבד לא מהני והא אמר בכל דוכתי דכל דבר שהוא דרבנן בדיעבד מהני ואם כן מחללין מיבעי ליה דכוותיה אמרינן בפרק הזהב (ב"מ דף מה:) דקאמר המם אלא מאי דרבנן 🕫 אין מתחללין אין מחללין מיבעי ליה ויש לומר כיון דבההיא דלולב הגזול יש תקנה לעשות לומר יחזרו

דמים למקומן כדקאמר הכא משום הכי קאמר דאפילו דיעבד לא מהני דאי אמרינן מהני כך לי דיעבד כמו שהיה עושה אומו במחלה: